

LIBRIS

Coperta: OVION

Redactor: Maria Nicula

Tehnoredactor: Dan Amza

We know
books

Copyright © Ovidiu Ioniță, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONIȚĂ, OVIDIU

Poezii / Ovion ; red.: Maria Nicula. - București : Vremea, 2014

ISBN 978-973-645-639-8

821.135.1-1

OVION

POEZII

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2014**

STIHURI INTEROGATIVE

La ce bun?.....	7
Cum poți tu...?	9
Ce-ar fi dacă...?	11
Unde să...?	12
Unde o fi...?	14
De ce să...?	16
Și așa a fost odată...?	18
Cine n-ar...?	20
De ce nu merge...?	22
De ce...?	24
De ce se...?	26
Merită oare?	28
Și ce dacă...?	30
Cui dacă...?	31
Cine?	32
Cui să-i spun...?	34
Cum ar fi dacă...?	36
Crezi tu...?	37
Câți oare...?	39
Cât să...?	41
Oare...?	43
Știi tu...?	45
Se poate...?	47
De unde...?	49
La cine...?	51
De când...?	53
Dacă...?	54
Ce...?	56
Care...?	58
De la cine..., de la care...?	60
Ce fel...?	62
Când...?	64
Încotro...?	66
Ești cumva...?	68
Cine poate...?	70
Este oare...?	72
Ce înseamnă...?	74
Pentru ce...?	76
Cui să...?	78
Ești tu...?	80

Feri	85
Ochii	86
Ploaia și fata	87
Creier versus mușchi	89
Mincinosul	92
Prețioasa	95
La început a fost cuvântul	98
Doina	100
Mahalagioaica	102
Businessman	104
Frunză verde	106
Bătrânul	108
Unui fante de profesie	110
Luceafărul	111
Fufa	113
Și te-ai dus	115
Poetul	116
Privighetoarea	118
Dor	120
Durerea	122
Flori de gheață	124
Insomnie	125
Gândul	127
Vrăbiuța	129
Ceasul	130
Rotund	132
Somnul	134
Mingea	136
Bunica	137
Uță	139
Capitală	141
Eva	143
Peștele	144
Sticletele	146
Vecina	148
Stres	150
Fata dintâi	152
Loterie	154
Liniștea	156
Iepurele	158
Uitarea	159
Televiziune	161
Cod roșu	162
Mai vreau	163

La ce bun?...

La ce bun să tot muncești,
Mintea să ți-o străduiești,
Când tu vrei să-i înveți carte,
Ei cu vodca stau deoparte.

La ce bun s-aștepți zadarnic
Poporul să devină harnic?
Să ții discursuri o mie
Toate despre hărnicie?

N-ai făcut astfel nicio faptă brează,
La anul ei nu te mai votează.
La ce bun ai făcut bani chiar și-n timpul nopții,
Doar ca pe ei să aibă a se certa nepoții?

La ce bun vrei să „întorci” pământul,
Dacă fără bani sau pile nu te-aude nici vântul?
La ce bun inima ta se luptă și învinge
Dar asta numai în vise mai poate ea convinge.

La ce bun să îngropi sămânța pentru un rod plin,
Dacă n-ai parte de ploaie, de soare și-un strop de senin?
La ce bun a crede mereu în minuni,
Decât plătind adesea „minunea” cu bani buni?

La ce bun să vrei mereu primul să fii
Dacă șeful tău n-are „ochi” a te privi?
La ce bun pământul dă roada lui bogată,
Dacă nu are cine, la timp, ca s-o culeagă?

La ce bun ajută pe unul să se închine,
Dacă în viața lui privată se poartă ca un râu câine?
De ce de multe ori femeia frumoasă și virtuoasă
Nu are șansa fufei pe „sticlă” ca să iasă?

La ce bun am scris eu această poezie,
Ce nu vreau s-apară precum o parodie?
Nu sunt un înfrânt, un laș, un pesimist incurabil,
Dar doresc ca RĂUL să fie în sfârșit curabil.

Cum poți tu...?

Cum poți tu să ai chiar totul de la viață,
Cum vin la tine toate ca înșirate pe-o ață?
Nimic nu-ți stă în cale, obții tot ce-ți dorești,
Cum faci tu să pari ceea ce de fapt nu ești?

Ai fără mari eforturi o lume la picioare,
Cum poți avea tu totul, chiar și orice
Când n-ai nicio valoare,
Pe ce te bazezi oare, faci poate farmece?

Cum poți tu să intri oriunde și oricând,
Când alții nu încearcă nici măcar în gând?
Sunt unele persoane ca tine în lumea asta
Și crede-mă ele aduc năpasta.

Ce armă porți cu tine, ce poză sau ce tic,
Mai nimeni nu-și dă seama că-i simplu șiretlic?
În viața ta faimoasă o clipă n-ai lucrat,
Ai parte de subvenții, cu laude ești onorat.

Cum poți tu totuși să nu spui cine ești,
Să fii mereu capabil pe mulți să-i păcălești?
Cu un zâmbet, cu o vorbă, cu a unui ochi clipire
Produci emoție și stimă chiar într-o mănăstire.

De unde-mi vi tu, șmechere, de unde ai răsărit,
De-ai reușit în lume pe mulți tu de-ai prostit?
Dar anii trec în goană și părul îți albește,
Vrei, nu vrei, cu timpul și fața se-ncrețește.

Cum tu nu poți evita toate aceste fapte,
Dintr-o persoană faină devii un „papă lapte”.
Succesele se duc, buna impresie se pierde,
Adio fete blonde, ca într-un fum totul se șterge.

Și când farmecul tău s-a dus pe întunecatul drum,
Cum poți să mai joci farsa, pe cine păcălești?
Abia acum admiratorii se-ntreabă cine ești,
Constatând amarnic că n-ai fost decât o bulă de săpun.

Ce-ar fi dacă...?

Ce-ar fi dacă omenirea ar fi mai bună,
Ce-ar fi dacă am iubi mai mult clarul de lună,
Cum ar fi să ne împăcăm mai bine unul cu altul,
Ce-ar fi să respectăm mai des ce-a spus Preaînaltul?

Ce-ar fi dacă munca ar deveni plăcere,
Ce-ar fi să stăm nai mult de vorbă la un pahar de bere,
Cum ar fi ca mai mult să-i ajutăm pe cei aflați în nevoie,
Ce-ar fi dacă ne-am adresa critic mai mult la
NOI decât la VOI?

Ce-ar fi ca iubirea să nu însemne numai sex,
Ce-ar fi ca numai prin merit să ajungi un Rex?
Ce-ar fi dacă numai prin cinste le-am rezolva pe toate,
Numai atunci treaba ar merge ca pe roate,

Ce-ar fi ca armele să tacă odată pe vecie
Și lumea să trăiască în veșnică armonie?
Cui i-ar „sta în gât” asta și de ce numai lor oare?
Desigur celor ce astfel ar pierde-o groază de parale.

Ranchiuna, dușmănia, pizma, de diavol sunt scornite,
Multe ființe-n lume de el sunt stăpânite.
Și aste persoane infame aduc dezastre lumii,
Puțini se bucură de măreția nocturnă a lunii.

Unde să mă adresez
Mândria să-mi recuperez,
Mândria ce mi-a fost furată
Odată cu aceea a țării toată?

Unde trebuie mers,
Unde să depun demers,
Să-mi iau creierul înapoi
Juma' de veac spălat de voi?

Pe unde trebuie umblat
Să-mi recapăt sufletul curat?
Ce-or fi avut tovarășii, ce-au urmărit,
C-au reușit de mi l-au murdărit?

Unde să-mi aflu deplină libertate,
Cea după 89' fiind numai o parte?
Știut este că libertatea e un întreg rotat
Și nu fragmente, cioburi, aflate separat.

Unde trebuie să umblu,
Ce căi trebuie să apuc
Să-mi aflu adevărul
Strivit sub un roșu papuc?

Unde oare, în fine, trebuie să ajung,
Căci nu contează drumul cât este de lung,
Să-mi recapăt toate acestea pe rând sau deodată
Să am o conștiință prezentă și curată.

Cred că numai Cerul, de va voi cu mine,
Voi fi deplin ferice chiar începând de mâine,
Altfel de unde poate să-mi vină ajutorul,
Când „rătăcit” ca mine se află tot poporul?

Unde o fi o zare mai senină,
Unde o fi o viață cu mai multă lumină,
De ce-i așa multă negură pe lume,
Necazuri, suferințe, dureri, că nu ai a spune?

Unde o fi lumina din suflet,
Pe care s-o afli fără mult umblet
S-o simți tot timpul prezentă
Ca pe-o senzație complet inerentă?

Unde o fi mâna mamei mângâindu-mă mereu
Spunând cu glas moale și dulce: fiul meu?
Unde, în fine, aş putea să găsesc
Ceva firesc, natural, fără aer negustoresc?

Unde s-o fi ascuns acea împlinire divină
La care omenirea continuu aspiră?
Unde-o fi acea grădină fermecată
Să sature de bine o omenire toată?

Unde o mai fi acea înțelepciune antică grecească
Ca singura aplicată o lume s-o împlinească?
De ce frumoasele flori, chiar îngrijite, se ofilesc
Și buruienele nedorite mai cu sârg înfloresc?

Unde s-alerg, unde să zbor,
Să pot să închid răul cu un zăvor?
Unde o mai fi acea fântână fermecată
Să potolească setea la oricine care la ea s-adapă?

Unde o fi o lume mai bună,
Să-i pun eu pe frunte o mândră cunună?
Sau poate ea este și eu nu știu s-o aflu
Celui care m-ar ajuta i-aș da și ultimul suflu.

Unde o fi în mine situat sufletul,
Să știu pe ce cale s-apuc să-l găsesc?
Nu știu și-l caut peste tot locul,
Dar n-am să pot desigur fiind un dar dumnezeiesc.